

Universitätsbibliothek Wuppertal

Aristophanis Comoediae Undecim

Graece Et Latine, Ad fidem optimorum Codicum MSS. emendatae cum nova octo Comoediarum interpretatione Latina, & notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri nec non Caroli Andreae Dukeri ad quatuor priores. Accedunt Deperditarum Comoediarum Fragmenta, A Theod. Cantero Et Gul. Coddæo Collecta, ...

Aristophanes

Lugduni Batavorum, MDCCLX

Notae in Nubes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1115](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1115)

NOTAE IN NUBES.

vi. 5. Οικίται.] Int. *servuli*. immo omnes domestici. v. Schol. Suid. Thom. Mag. *ρέγκω*, non *ρέγγω*, dicendum notat etiam Thomas, quod & Kust. probat ad Suidam v. *οικίται*. etsi in MSS. *ρέγγωσιν* legi testatur. Locus Suidae in *ρέγγωσι*, non satis planus videtur. *ρέγγωσι*, τὸ ποῖσιν οἱ βαθίως καθύδρους, οἱ δὲ μὴ φροντίζοντες, κοιμῶνται. opponere videtur τῶν *ρέγγοντας* τοῖς μὴ φροντίζουσιν, ac si hi diversi essent, quod ineptum est; sunt enim iidem; nam quod stertunt, ex eo fit, quod curarum expertes sunt. puto delendum δὲ hoc faciunt, qui altius somno sopiti sunt, qui curarum expertes dormiunt, vel καὶ οἱ μὴ, vel οἱ καὶ μὴ.

vi. 17. Ὅραν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.] Heins. ad Hesiod. *ἔργ.* fin. notarum reprehendit Schol. qui parum rectam rationem reddiderit, cur Strephtades, cum in fine mensis penderentur usurae, non dixerit *τριακάδα*, sed *εἰκάδας*. ipse causam dicit, quod *εἰκάδες* plures sint: nam aliam rationem in ejus verbis non invenio. atqui idem Schol. tradit. ait ideo dici *εἰκάδας*, quia post vicefimam mensis jam propinquat tricesima, qua solvendum erat foenus. *εἰκάδες* autem dici plurali numero, eo quod vox illa non sit intelligenda solum de vicefimo die, sed etiam sequentibus. quid his melius Heinsius adferat, ego quidem non intelligo. quod autem Aldobrandinus ad Laërt. 1. 58. vita Solonis, Aristophanem forte *εἰκάδας* dixisse putat, quod olim ante Solonem menses absoluebantur 20. diebus, mihi parum probatur. ita enim *εἰκάδα* dicendum fuisset, & mutata ratione mensium, nil erat, cur ad antiqua illa tempora respiceret Comicus.

vi. 21. Φέρ' ἰδῶ, τί ὀφείλω.] Laudat h. l. Th. Mag. docetque *φέρ*, ἄγε cet. jungi & imperativis & subjunctivis. Suid. *ὀφείλω*, χρεώσῃ. Πρὸς δοτικῆν. Ἀριστοφ. νεφ. *φέρ' ἰδῶ, τί ὀφείλω*. Haec mutila & corrupta videntur. puto ita supplenda, *πρὸς δοτικῆν*, (sc. *συντάσσεται*) Ἀρισ. νεφ. *φέρ', ἰδῶ, τί ὀφείλω; δάδκα μῆσ Πασία*. Nam cum dativo jungi dicat, ea pars carminis, qua id docetur, omittenda non erat.

vi. 24. Εἶδ' ἐξεκόπῃ πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.] Int. *utinam prius esset a me excusulptus huic oculus*. At non hoc sonant illa verba, verum, *utinam mihi prius excusulptus esset oculus*, quemadmodum recte vertit Constant. in Lex. nam passivum in eo verbo significationem activi ex usu linguae

Graecae habere non potest. hoc autem repugnat sententiae. neque enim ratio est, cur Strephtades sibi excuti oculum velit, sed hoc optat, ut excussus fuisset equo oculus, quod si factum fuisset, filius ejus emturus illum non erat. alludit autem eo verbo ad *κοππαίαν*, ut Schol. Mibi videtur leg. *ἐξεκόπη*, sc. ὁ ἰππὸς τὸν ὀφθαλμὸν πρὶν πρῶτα. Suidas. *ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν, ἐπὶ πρῶτον*. Plutarch. Publicola de Horatio, *ἐκκοπεῖς ὀμμάτων θάτερα*. Lucian. Jov. Trag. p. 137. *τῆν φωνὴν ἐξεκόπητο ὑπὸ τ' βοῆς*. Schol. & Th. Mag. vulgatam agnoscunt. Sed ille tamen satis ostendit ad equum referri; Thomas in principio articuli ubi h. l. laudat, *ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν λέγων καὶ ἀνεκόπη, καλλιὸν ἢ ἀφαιρῆν*. e quibus verbis apparet, etiam in his poëtae, quae laudat, legendum *ἐξεκόπη, & ἀνεκόπη*, ut conveniant inter se personae.

vi. 32. Ἐξαλίσις.] Ad h. l. Aristophanis videtur etiam respexisse Hefych. in *ἀλιθιθρα*. adde Salmat. ad Solin. p. 336. b. c.

vi. 41. Φεῦ. Εἶδ' ὀφελ. καὶ τ. λ.] Versus non constat, habet enim secundo loco Amphimacrum. apud Harpocr. *ἐπαϊρόμεν*, & Th. Mag. *εἶδ' ὀφελον*, non legitur *φεῦ*, qua ratione consulitur versus, sed *φεῦ* agnoscit Schol. itaque potius *ὀφελ'* legendum. Dicunt enim sine discrimine *ὀφελον*, *ὀφελον* & seqq. nisi tamen in dimetiendo *φεῦ* per Synizesin perit, ut Ran. v. 141. *φεῦ, ὡς μῆγα δύνασθαι παταχῆ τῶν δὴ ὀβολῶν*. Kust. ad Suid. v. *ὀβολῶν* ejiciendum censet τὸ *φεῦ*, quia Syllaba una abundat versus. sed cum & Suid. & ibi, & in *φεῦ*, & Etymolog. in *ὀβολῶν* hanc particulam retineant, non ausim eam delere, sed Synizezin potius putem, ut in illo Hom. E. II. v. 349: *ἢ ἐκ ἄλλης ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ἠπεραπέυεις*. ubi v. Eustath. p. 554. qua ratione & alio loco in II. I. ἢ ἐκ contrahuntur, de quo idem p. 772. 42. add. eund. in I. II. pag. 11. & 12. & Hephaest. Enchir. de metris p. 8. ubi & versus Homeri laudatus & alius, *βυκόλ' ἐπεὶ ἔτε κακῶ, ἔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας*. Sed & hujus ipsius particulae *φεῦ* Synizesis apud Euripidem est frequentissima, Hec. v. 55. *φεῦ ὦ μήτηρ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων*, & aliis locis. Nec opus erat in Suida v. *φεῦ*, & Etymol. Magn. eam particulam poni in fine versus, & a sequente *ὡς* inchoare alium, quod videtur ab iis factum, qui poëtam cum ad manum non haberent, putarunt ibi metrum vitiosum esse, si eodem versu poneretur.

vi. 45. Στεμφύλις.] Atticos de oleo dicere

tradunt Thom. Mag. & Phrynich. p. 76. ubi v. Nunnes.

vf. 52. Καλιάδης.] vid. Suid. h. v. add. etiam Steph. de Urb. ibique Holsten. rursum Suid. Καλία. ἐπιθαλασσία (melius ἐπιθαλάσσιον) ἄκρα τ' Ἀττικῆς, ἀπὸ τῆς κόλης ἀνομασμένη; vitiosa esse puto, neque enim a quoquam καλίαν dici, sed καλιάδα, eamque vocem, ut & κῶλον, per ω scribi invenio. Hesychius ibi etiam Cereris templum, multas columnas habens, esse tradit.

Ibid. Γενετυλλίδης.] Pausan. Attic. c. 1. ἀπέχει δὲ (τῶ Φαλῆρι) σταδίους ἑκοσὶν ἄκρα Καλιᾶς. Καλιάδης δὲ ἴσιν ἐνταῦθα Ἀφροδίτης ἀγαλμα, καὶ Γενετυλλίδης ἀνομαζόμεναι θεαί. v. Suidam, & Hesychiū. Lucianus Pseudolog. pag. 438. ἐπέ μοι πρὸς Πανδήμω, καὶ Γενετυλλίδῃ, καὶ Κυβήθῃ. notat Graev. in MS. esse Γενετυλλίδων. sed tamen h. l. in singulari quoque legi. Et ita etiam apud Suidam legitur, & apud Hesychiū; etsi apud hunc corrupte Γενετυλλίς. Interpr. & Venerem ἔσ' ἑνὸς γένους. forte rectius Genetyllidem.

vf. 70. ἔστι δ' ἔχων.] Quod Schol. ait, ἕως λίγεται τὸ κροκατὸν ἰμάτιον, δ' οἱ ἥλιοχοι φοροῦσι μέχρι οὖν πομπέοντες, Casaub. ad Theophr. Charact. p. 331. refert ad transvectionem equitum Athenis, de quibus Schol. alibi, ἐν πορφύροισι καὶ ποικίλοις ἰματίοις ἐπόμπουσι. Sane Suidas & Harpocrat. v. ἕως, dicunt ἰππικὸν esse ἔνδυμα τῆν ἕωςίδα: ita enim Harpocrat. Suidas ἕωςίδα, ut Schol. Sed tamen non credo de transvectione equitum hic sentire Schol. neque enim ἥλιοχοι sunt equites, sed, qui currus agunt, quod forte accipiendum de his, qui victores ludorum sacrorum in patriam reversi per Urbem ἐπόμπουσι. Sane priorem notam de his accipiendam, apparet ex verbis οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληταί. nam εἰσελαύνειν de his proprie dicitur, qui victores eorum ludorum in patriam revertebantur, sive athletae, sive ἥλιοχοι, id est, qui quadrigis vel bigis vicerant. Interpr. Suidae verba illa, δ' οἱ ἥλιοχοι φοροῦσι πομπέοντες, quod aurigae gestant in pompa Circensī. nec multum refragor, si quis ita intelligat: nam Schol. Theocr. in Id. II. 74. ἕωςίς (ita enim ibi legitur) περιβόλαιον λεπτὸν, ὃ χρῶνται καὶ οἱ ἀρμηλάται. Sed priorem notam plane accipiendam puto de victoribus certaminum, cum praesertim Megaclem, cujus in hoc versu fit mentio, ter vicisse Olympia ad v. 74. prodāt Schol. ἕωςίδῃ porro variis hominibus erat usus. v. Ruben. de Re Vest. p. 119.

vf. 72. Διφθέρων.] Vid. Casaubon. ad Theophr. Character. p. 147. Viētor. ad Varron. de R. R. pag. 58. Suidas. διφθέρα. ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐν θέρματων, quod e Scholiaste sumtum videtur.

vf. 74. ἰππικόν.] Vid. Suid. Hesychi. ἰππικόν, ἰππικῆς ἔρωτα. pro κατέχει, leg. κατέχειν, ut fiet versus.

vf. 103. Ἀνυποδίτης.] Hoc Philosophorum erat, praesertim, qui austeriorem quamdam ἀσκησιν profitebantur. vid. Salmaf. ad Tertull. Pall. p. 417. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Cerer. vf. 125. meminit etiam Brod. 5. Misc. 18.

vf. 109. Φασιανός.] Quod ad significationem vocis Φασιανός attinet, puto recte sentire Athenaeum, l. 9. c. 9. cum de avibus, non equis, accipiendum ait. Ineptum enim videtur, si suadenti vel roganti, ut ab aliquo studio desistas, respondeas, te id non facturum, etsi tibi dentur multa egregia ad id studium pertinentia, ut si hortanti, ut libros negligas, dicas te non facturum, etsi praestantissimos tibi libros dederit. Schol. ait, si equi intelligantur, convenire id studio & instituto adolescentis. sed non tam stolidum inducit eum poeta, ut ita inepte responderet. Thom. Mag. de equis accipit.

vf. 113. Τὸν κρείττονα καὶ τὸν ἥτιονα.] Hoc quid sit explicat optime Gell. 5. 3. de Protagora. Pecuniam ingentem cum a discipulis acciperet annuam, pollicebatur se id docere, quam verborum industria causa infirmior fieret fortior, quam rem Graece ita dicebat, τὸν ἥτιον λόγον κρείττον ποιῶν. add. Laërt. in Socr. 20. Aelian. 2. V. H. 13.

vf. 130. Σκινδαλμός.] Metrum videtur poscere, ut legatur σκινδαλμός, quemadmodum apud Suidam legitur, item apud Schol. Luciani ad Differt. cum Hesiod. p. 488. ubi h. l. laudat. & apud Lucian. l. d. Hesychi. σκινδαλμῶ, σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τῶ σχ σκινδαλμῶ (leg. σκινδαλμῶ) ἄλλοι σκινδαλμός. errat Soping. qui putat leg. σκινδάλῶ. apud Suid. ἡ ἐπιξεργασία τῶν ἀκριβῶν. † Σκινδαλμοί. puto haec conjunctim legenda, ut apud Schol. Interpr. vertit curiosa circa res leves diligentia. non video, quomodo ἐπιξεργασία hoc notare possit. est enim figura rhetoricum, quam consummationem, expolitionem, cumulum quendam ex abundantia dicere possis. videtur esse sententia Schol. & Suidae, poetam uti voce σκινδαλμοί, tanquam explanatione quadam & expositione verborum λόγον ἀκριβῶν, quae vocem σκινδαλμοί praecedant. apud Schol. Lucian. l. d. legitur ἡ ἐπιξεργασία, pro ἡ, ut videtur.

vf. 136. Ἀπεριμερίμωτος.] Steph. Sched. 5. c. 27. vocem a poeta fictam esse ait, ut alluderet ad vocem μεριμνοφροντισαί, itidem a se fictam: exponi autem debere, non ut Schol. ἀμαθῆς, sed ἀνοητός, ἀπερισκέπτος. Th. Mag. p. 25. ἀσκόπως.

vf. 144. Χαίρε Φάνη.] De oraculo Chaerephonti dato vide etiam Laërt. 2. 37. ubi ἀπάντων pro δι' πάντων, ut & ap. Justin. Mart. cujus locum ibi laudat Menagius. Schol. Lucian. Hermotim. p. 515. ἀπάντων πάντων Σωκράτης σοφώτερος. meminit iterum Lucian. Rhetor. praecipit. p. 316. Saltat. p. 795. Amorib. Mm mm mm m 3 p. 908.

p. 908. ubi etiam ἀπάντων.

vf. 178. Διαθήτην.] Suidas fere eadem, quae Schol. solebant autem Geometrae in abaco pulvere consperso lineas describere. vid. Brod. I. Miscell. I. Salmas. ad Tertull. Pall. p. 469.

vf. 186. Τοῖς Λακωνικοῖς.] Hoc possessivum est, ut Steph. Λακιδάμων, nec video qua ratione Lacedaemonii Λακωνικοὶ dici possint. forte, τῆς Λακωνικῆς, quam tenebant Lacedaemonii, quae eorum terrae annumerabatur. Sed Suidas in ἰοίκασι vulgatum servat.

vf. 203. Κληροκλήνη.] De κληροκλήναις vide quae habent Harpocr. & Suid. Locus Demosthenis laudatus apud Suidam, & expositio σόματα, quam addert Kusterus, est Valefii ad Harpocr. quid sit γῆ τελευσα apud Schol. non scio. quod κληροκλήνης γεωργός exponit, est etiam apud Suid. & Hesych. hic κληροκλήνη γῆ est heredium rusticum. vid. Spanhem. ad Callim. H. in Delum. v. 281. & ad Julian. p. 187.

vf. 235. Τί φῆς.] Haec non pertinent ad hunc versum: ne is abundet integro pede.

vf. 247. Νόμισμα.] Hoc loco esse νόμισμον ἔθῃ, existimat Leopard. 17. Emend. 15. sed haec sunt obscura. Suid. in v. 246. agnoscit ἄμῃ in voce ea, sed ἄμῃ Atticum est. vid. Schol. ad Plut. v. 40.

vf. 259. Κρόταλον.] Schol. κυρίας ὁ σχιζόμενος κάλαμος κ. τ. λ. Intelligit opinor, calamum fissum ad fistulam faciendam. Theocrit. 8. Id. 23. ἐστὶ καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶν Τέτον, ἐπεὶ κάλαμος μετὰ σχιζομένης διέτμαζεν. v. Heins. c. 15. Lect. Theocr. Verba Schol. leguntur itidem apud Suidam v. κρόταλον. Παιπαλόν, idem exponit τραχὺς, δυσκατάληπτόν, acer, invidius dicendo. Hunc autem versum laudat Eustath. p. 786. 2. eund. & seq. p. 1381. 48. seqq.

vf. 266. Πτύξωμαι κ. τ. λ.] Apud Suid. hac voce non recte in hoc versu legitur κατατρύξω. notat Thom. Mag. veteres simplex βρέχων de pluvia non dixisse, sed in compositis a perfecto passivo, & omnibus temporibus inde formati, etiam de pluvia dici. Salmas. ad Pall. Tertull. p. 400. laudans h. l. observat, Cynicos semper duplicatum gestasse pallium, ceteros per pluviam ejus arcedandae causa.

vf. 286. Μαρμαραῖσιν ἐν αὐγαῖς.] Laudat Suid. in μαρμαραῖσιν, sed omisso τῶ ἐν. Interpretes non notarunt. Exponit autem λαμπραῖς, & addit, μαρμαραῖσιν ἢ τὸ λάμπειν καὶ καταυγάζειν. Similiter usus est τῶ ἐν Plut. v. 765. ἀναδῆσαι βέλομαι σ' ἐν κριεανωτῶν ὀρμητῶν.

vf. 305. Ὑψιφεῖς.] Leg. ὑψιφεῖς, quemadmodum apud Homer. pluribus locis: vel potius ὑψιφεῖς, ab ὑψίφω, tegeo, quod & magis videtur probare Eustathius, qui scripturae prioris per nusquam meminit.

vf. 370. Αἰθρίας.] Scilicet ὕψους, quod interponit Suidas in ἀποδημῶν, locum e memoria laudans, ut videtur. sic Plut. v. 1130. ἀσκαλιάζ' ἐν ταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

vf. 381. Ἄταρ ἔδειπῶ.] Secundus pes videtur esse Iambus, qui in hunc versum non ingreditur. forte ἔδῃ πω. nihil dum.

vf. 420. Θυμῶρεπιδείπνῃ.] Suid. λάχανα μόνον τραγέσσης εἰτελέῃ. vide Salmas. ad Solin. p. 907. b. c. Eustath. in Od. P. 1828. 12. θυμῶρεπιδείπνῃ ὁ εἰτελέως διπτιῶν, ὡς θυμῶροις ἀρκείδῃ. θροσίμῃ, ὁ τρίων, ἦτοι κακοπαθῶν περὶ τὸν βίον.

vf. 484. Ἐὶ μὲν γ' ὀφείλεται μοι μνήμων πᾶν.] Deest syllaba. forte ὀφείλεται τι μοι.

vf. 534. Νῦν ἐν Ἠλέκτρῳ καὶ ἐκείνῃ.] Haec mihi non satis liquent. Schol. expositio obscura est. Puto hanc esse sententiam. Nunc igitur, quemadmodum Electra agnovit fratrem e capillo, sic haec comoedia prodit, visura, an inveniat spectatores, qui sint quasi fratres priorum, id est, ita peritos, aequos, ut olim Daetalenses: cognoscat enim eosdem esse, si viderit atque intellexerit, eodem modo se probari laudarique ab illis, quae laus σύμβολον erit, unde cognoscat, hos spectatores esse fratres priorum, id est, aequae peritos, justos, quemadmodum capillus σύμβολον erat Electrae Orestis fratris.

vf. 547. Σοφίζομαι, ἔδῃ ἀλλήλαισιν ὁμοίας.] Accusativi illi possunt commode pendere a praecedenti εἰσφέρω. tamen magis placet tolli distinctionem post σοφίζομαι, σοφίζομαι τι est acute, sapienter dicere, facere, cogitare.

575. Προσέχετε.] Non dubito, quin legendum sit πρόσχετε. Nam tribrachys in hoc genere carminis septima sede locum habere non potest. Schol. ad v. 563. e Pherecrate, Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νῦν. Idem peccatum Equit. v. 501.

vf. 584. Ἐξέλιπε.] Quarta sede est Pyrrichius, qui locum in hoc carmine non habet. leg. cum Schol. ἐξέλιπε. nam Iambus quartus locus peculiari ratione recipit, ut Schol. ad v. 518. & sunt aliquot exempla in illa παραθέσει.

vf. 592. Φιμῶσθε τάτις.] Suid. in ἐμπηδῆσαι h. l. laudat, qui, ut notat Kusterus, nihil facit ad eam vocem. videntur apud Suidam quaedam excidisse, vel incuria librariorum non suo loco posita. nam φιμῶσαι pertinebat ad vocem ἐμπηδῆσαι, ligare, compedibus vincire.

vf. 600. Λυδῶν κόρυς.] Ephesus olim Lydiae erat, ut notat Schol. ita Herodotus l. I. & ex eo Stephanus v. Ἐφεσόν, vid. Rutgers. 2. Var. Lect. I.

vf. 603. Παρνασίαν θ' ὅς κατέχων πέτραν.] Parnassi alterum jugum Apollini & Musis, alterum Baccho sacrum erat. vid. Barnes. ad Euripidem, Bacch. v. 307. 408. 559. Ion. v. 552. Herc. Fur. v. 790. pro σελαιγί autem forte legendum σελαιγίς. nam cum prio-

priora sint posita in vocativo, hic nominativus pro vocativo Attice ponitur, quae constructio magis requirit *σελαγείας*.

vf. 614. Πρίω.] Acharnensium proprium esse pro *πρίασο*, scribit Schol. Acharn. v. 35.

vf. 616. Κυδοιστοῦν.] Etiam apud Suidam est haec vox, qui suam notam e Schol. transcripsit. sed quod habet Schol. γίνεται δὲ ἐξ ἑκατέρω, (vocem hanc posse deduci vel a *κυκῶν*, atque ita videri leg. *κυκοιστοῦν*, vel a *κυδοίμεις*, unde fiat *κυδοιστοῦν*) hoc apud Suidam legitur τινὲς δὲ ἐξ ἑκατέρω τὸ πράττειν. quod quid sit, ego non intelligo. Interpres etiam dissimulavit, nec in versione expressit. Sed & versio hujus versus mihi non satis probatur: nam ita vertit: *nihil recte facere dicit cet.* at haec non est sententia poetarum, qui finem praecedentis versus jungit cum principio hujus, *καὶ ἄγειν (ἡμέρας) τὰς ἡμέρας ἔδιν ὀρθῶς*, id est, *non recte servare menses lunae*, ut Schol. ut suo die sacris ac festis deos colatis scilicet. Apud Suidam autem forte ita leg. τινὲς ἐξ ἑκατέρω (sc. τὸ σοιχίω) τὸ τὰράττειν. *sunt qui dicant hoc verbum utraque litera (vel utracumque litera) scribas, notare τὰράττειν.* De perturbatione anni apud Athenienses habet quaedam Scalig. de Em. Tempor. l. 2. p. 72. & 82. ubi & h. l. laudat.

vf. 624. Ἱερομνημονίω.] Maximam partem hujus notae transcripsit Suidas in suum lexicon v. *πυλαγοῦραι*, quod non notavit Kufferus. est autem in Suida aliquid scriptum, quod plane falsum est. *κατὰ πόλιν δὲ ἑπεμύων Ἀθηναῖοι τὰς θύσσοντας καὶ συνθεύσσοντας.* Int. *Athenienses ex singulis urbibus quosdam eo mittebant.* hoc dico falsum esse. non enim Athenienses id faciebant, sed Graeci omnes, vel potius singulae urbes, quae participes erant consilii illius. v. Harpocrat. in *Ἱερομνημονίω* & *πυλαγοῦραι*, Etymol. M. in *πυλαγοῦραι*, & ipse Suid. v. *Ἱερομνημονίω*. itaque non dubium est, quin vox Ἀθηναῖοι, five ea a Suida ipso sit profecta, five ab imperito quodam intrusa, delenda sit.

vf. 655. Ἀχρεῖω.] Suidas v. *ἀγρεῖω*, laudat *ἀγρεῖω*, quod non displicet Interpreti.

vf. 717. Φρέδη δ' ἢ ψυχῆ, Φρέδη δ' ἢ μῦθου.] Metrum turbatum est. nam est simile praecedentibus a vers. *καὶ τὰς πλευρὰς δαρδῶπιον*. itaque videntur ejiciendae haec duae voces post principium *Φρέδη*, δ' ἢ, ut totus versus sita legatur, *Φρέδη ψυχῆ, Φρέδη δ' ἢ μῦθου*.

vf. 761. Μηλολόβην.] Laudant hunc versum Pollux l. 9. c. 7. n. 124. Suid. hac v. uterque genus ludicri exponit. *μηλολόβην* etiam ap. Poll. legitur, quod non probat Schol. v. Interpr. Poll.

vf. 774. Ὅπως ἀποσρέψαις.] Hunc & seq. versum non intelligo. obscurum enim est & quid sit

ἀντιδικῶν, & *μὴ παρόντων μαρτύρων*. sed & ὀφείω simpliciter positum pro *damnari*, nusquam alibi inveni; verum semper cum adjuncto *δικῶν*, vel alio. unde fere suspicabar, haec conjungenda *δικῶν μάρτυρων ὀφείω*. Suid. *ὀφείω, καταδικασθῆναι*.

vf. 777. Ἐὶ πρόθεν ἐτι μίαις ἐπεσώσης δικῆς.] Interpr. *si instante adhuc actione una cet.* putabam conjungenda *πρόθεν* *πρὶν τῶν ἐμῶν καλείω δικῆν*, quia Lexica e Xenophonte laudant, *πρόθεν πρὶν ἂν, priusquam*. sed Constant in *μῖαι*, & *πρόθεν*, conjungit *πρόθεν* *ἐτι μίαις*, sc. *ἡμέρας*, *ἐπεσώσω*, vel *ἐπεσώσω δικῆν* est *lis contestata, constituta*. vid. Bud. Comm. L. Gr. p. 106. ita sententia erit, *si pridie, quam contestata, constituta fuerit lis, pridie, quam* *judicium constituatur*.

vf. 831. Ὡστ' ἀνδράσι πείθειν χολῶσιν.] Leg. *ἀνδράσιν*. *χολῶν*, ἐπὶ *μανίας* accipi, notat Th. Mag. h. v. & Schol. supr. ad Plut. v. 12. quod autem *πείθειν* accipitur pro *πείθειν*, nescio quomodo explicari possit. apud Suid. in *χολῶσιν* est *πείθειν*. forte leg. *πείθειν*, ex perpetua fere consuetudine Aristophanis, qui secundas illas personas in se format, non *η*, quod Schol. ad Plut. v. 40. Attice fieri docet.

vf. 852. Ἀλλ' ὅτι μάθοιμι ἐκείσε.] Vox ὅτι distinguenda est, ὅ, τι.

vf. 860. Ἐξέτλ.] Pro *ἐξέτλ*, Attice. Suid. h. v. e quo etiam apparet leg. *πιθόμεω*. nam *πιθόμεω*, quod nunc legitur, respuit metrum.

vf. 861. Ὀβολὸν Ἡλιασικόν.] Schol. *Ἡλιασικόν*, ἀντι τὸ ἐκκλησιασικόν. hoc non possum probare. erat enim aliud *ἡλιαία*, aliud *ἐκκλησία*, aliud *βελή*, ut Hesych. v. *ἡλιαία*. puto leg. *δικασικόν*. *ἡλιασῆαι*, id est, *judices*, qui in *ἡλιαία* judicabant, mercedem iudicii accipiebant triobolum, ut Suid. *ἡλιασῆαι*. nec repugnat, quod Comicus ait, *ὄβολον*, non *τριόβολον*. neque enim ea merces fixa & semper eadem erat, ut docet Schol. in verbis, quae sequuntur. *ἔχ' ἵστατο δὲ τὸ δικασικὸν ὁ μισθός*. & Hesych. *δικασικόν*. *Ἀριστοφάνης ἐν ἀραις*, *τριόβολόν φησιν εἶναι*. *ἢ μόντοι ἔστηκεν*, *ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδδοτο*. rationem nominis *ἡλιαία* eandem, quam hic, pluribus locis, iisdemque verbis, tradit Schol. quae annotavit ad Suid. v. *ἡλιασῆς* &c. Kufferus: hunc tamen praetermisit.

vf. 873. Κλήσιν.] Etiam Suid. v. *ἀναπιστηρίαν*, exponit *μεστουρίαν*, & vertit Int. *testium advocacionem*. mihi placet versio Frischlini, *adversarium citare*. Harpocrat. *κλήσις*, ἢ *πρόκλησις*, *τυτῆσι παραγγελία εἰς κρίσιν*. add. eund. v. *πρόκλησις*.

vf. 907. Ρόδα μ' εἰρηκίς.] Proverbium est ad eos, qui dicunt, quae grata sunt. v. Suid. *ρόδον*. Vernilitatem hanc improborum, qui quasi convitiis gaudere videntur, expressit etiam Plautus Pseudolo, & alibi. v. Lips. Epist. Quaeft. 3. 17. ubi etiam h. l. laudat.

vf.

vf. 935. Κρίαις Φοιτᾶ.] In notulis scribitur e Scalig. errorem vetustum esse, & leg. Φοιτᾶ. existimasse videtur, eam vocem pertinere ad chorum, ut is dicat, se cognita causa iturum. Sed nihil obstat, quo minus referatur ad adolescentem, de quo erudiendo illi contendebant, ut is dicatur debere eligere, causa cognita, utri se in disciplinam velit tradere.

vf. 960. Παιδὸς γρήξαντ' ἀκῶσαι.] Int. puero auscultare loquenti. nescio quam bene. hoc dicit Comicus, nemo audiebat vocem pueri biscentis, in via nempe adeo modeste incedebant pueri, ut nullus eorum clamor nec strepitus audiretur. videtur autem observandus usus vocis δῆ hac significatione.

vf. 983. Ἐπτετυλίχθαι.] De duplicatione pallii, quam philosophi, praecipue Cynici sub id tempus induxerant, accipit Salmaf. ad Tertull. Pall. p. 399.

vf. 985. Τὴν ἀσπίδα τ' καλῆς προέχων.] Hoc difficile est. Schol. ait notandam esse Syntaxin, quod cum plurale antecesserit, sequatur singulare. adde, quod pluralem accusativum sequatur nominativus singularis; praecesserat enim αὐτῆς: ita, ἔταν δὲ οὐ ὀρχεῖσθ' αὐτὸς προέχων. itaque anomalia non solum est in numero, sed etiam in casu. Bifetus existimat leg. προέχων, ut suppleatur ὄρᾳ, vel ut pendeat a διδάσκεις, quod praecessit tertio ab hoc versu. posset etiam videri προέχων corruptum ex προέχου, praetendunt, obtendunt. τὴν καλὴν Schol. ad vers. praeced. & Bifet. accipiunt pudenda, Lex. Const. hac v. & προέχων, pedem. & sic quoque Schol. ad h. v. ait enim ἐμπροσθεν τ' ποδῶν. in notulis Scal. scribitur in Vet. esse προέχου σ'. hoc quidem conjecturam de προέχου σ' confirmat. sed quid faciemus τῷ ἀμελίῳ? scriptum est ibid. ut & ap. Schol. in aliis esse ἀμελίῳ τ' Τριτογενεῖς. equidem sive ἀμελίῳ, sive ἀμελίῳ, legas, locus obscuritate non caret. nam quam significationem possit habere τὸ ἀμελίῳ exputare non possum. ἀμελίῳ autem ne quidem apud ullum lexicographorum reperio. posset forte non absurde dici, leg. esse ἀμελίῳ per Apostrophum, ut sit dativus ab ἀμελίῳ, nam poetæ etiam seq. consonante apostrophum admittunt. vid. in Porti Lex. Dorico v. ἀν. qua ratione bene constabit sententia, προέχου τὴν ἀσπίδα τ' καλῆς ἀμελίῳ Τριτογενεῖς. sed apud Aristophanem nondum hoc inveni, & est alioquin satis durum. itaque forte verius est, retinendum προέχων, quod Schol. agnoscit, & pro ἀμελίῳ legendum ἀμελίῳ. προέχων τὴν ἀσπίδα ἀμελίῳ. pro προέχοντες ἀμελίῳ. Sane etiam Steph. & Constantinus videntur ita legisse, qui in ἀμελίῳ (ex Aristophanis Nubib. H. Steph. nam Const. hoc non addit) laudant, dici etiam eam vocem cum participio, ut ἀμελίῳ προέχων. In quo etsi falli eos puto, quod

ἀμελίῳ jungerunt cum προέχων, quod cum Τριτογενεῖς jungendum ipsa sententia ostendit, tamen apparet, quomodo h. l. legendum existimaverint.

vf. 1064. Ἰσθρῖς.] Quam sententiam hic habeat, non satis adsequor. forte dicitur ita qui in Venerem pronus ac promptus est, quemadmodum interdum ea vox de eo, qui vitium offert foeminis, sumitur. & ita accipiendam videntur suadere seqq. nec dissentit Heinsf. Introd. in Hesiod. c. 6. ait enim Ἰσθρῖν h. l. dici maritum, qui saepius una nocte flagitat ab uxore τὴν χάριν Ἰσθρῖν porro ἀκόλαστον, & Ἰσθρῖν, ἀκολασίαν esse, auctoritatibus docet. In v. seq. pro εἰρήμασι legendum est εἰρήμασιν.

vf. 1072. Τί, κατελίφθης.] Non stat versus. nam sextus pes Iambus est. forte τί; κ' αὐτ' ἐλίφθης quid? deinde deprehensus es.

vf. 1079. Ἦν ῥα φανιδῶθ'.] De hoc supplicio v. Suid. v. ῥαφαι, (qui Schol. verba refert; sed pro ἀπίπασον habet ἐπίπασον, rectius.) Scip. Gentil. ad Apul. Apolog. p. 739. Lucian. de Morte Peregr. p. 566. ibique Interpr. & Kusterus ad Suidam. Faber monet ad Lucian. l. d. corruptum esse locum, eo quod syllaba abundet. hoc vitium ille tollit, pro πειθόμεν legens πειθόμεν. Sed non valde placet: nimis enim recedit a πειθόμεν. Kusterus ad Suidam l. d. non monet corruptum esse, sed omittere γε, quod magis probo. quod autem ibid. in loco Lucian. μοιχεύων ἀλῆς, vertit, convictus adulterii, cur faciat, causam non video. nam convictus ambiguus est, & significat etiam sententiam judicis, quam hic non intervenisse apparet. deprehensus, quod interpres Luciani habet, satis rectum est. & sic Aristoph. paulo antea, & alii; etsi saepe ea vox convictum damnatumque in judicio notat. Constant. v. τίδω, omitterit σοι.

vf. 1106. Στοιμάσεις.] Suid. v. σωμασής legit σωμασής, non σωμασείς. sed vulgatum idem retinet in οἶα. ἐπὶ μὲν δῶτερα οἶαν δικίδις, τὴν δ' ἐτίραν &c. qua ratione cohaereat oratio non assequor. videtur autem esse elliptica, quae ita suppleri queat, ἐπὶ μὲν δῶτερα σωμασῶσιν τὴν γνάθον οἶαν δικίδις, id est, ab altera parte, seu alteram buccam acue ad lenticulas: cumque rursus inferendum esset ἐπὶ δῶτερα δὲ, pro eo dixit, τὴν ἐτίραν δ' αὐτῆ γνάθον. add. Schol. οἶαν Suid. eodem modo exponit, quo Schol. δουρῶν τῷ ἴμοπερον λέγειν δίκαις.

vf. 1146. Ἐπιθαυιάζων.] apud Suid. h. v. pro χρῆ τ' legitur δῆ τ'. sed Eustath. in Il. M. p. 912. 67. χρῆ agnoscit. Suidas exponit δῶρις τιμῶν. Eustath. l. d. ait μισθὸν omnem vilem & illiberalem habitum a priscis: & hinc Athenienses θαυμάζων dixisse pro μισθὸν δίδουσι. sed pro

ἐπιθαιμάζειν apud eum est δειθαιμάζειν, de quo vid. Kust. ad Suidam.

vf. 1153. Ἰπέριον.] Laudat etiam Suidas h. v. sed non recte legitur apud eum βοῶσομαι pro βοῶσομαι. nam Dorica dialecto haec dici tradit Schol. Interpretes non notant.

vf. 1162. Λυσαιίας.] Vid. Hesych. & Suid. h. v. qui hinc supplendus est. nam cum dixisset, ὄνο μάλοπεπίηται ἢ λέξις, subjicit, Σοφοκλῆς. Ζεὺς νόσον ἔργει τὸ Νικομάχαν, cet. sic enim apud eum legitur, non ut apud Schol. Ζεὺς ἄνοσθ' ἔργειτο Νικομάχαν. Non potest autem apparere e verbis Suidae, quid locus ille Sophoclis ad vocem Λυσαιίας facit, quod ostendit Schol. docens fictionem illam nominis pertinere ad irridendum Sophoclem, qui sic composuerit finxeritque nomina Νικομάχαν & Λυσαιίαν. Ceterum Suidae lectio melior videtur.

vf. 1198. Πῶς εἰ δέχονται.] Athen. lib. 4. c. 21. haec laudat e Nubibus prioribus. προέδην autem ait Graecis eum fuisse, quem Romani praefurstatorem dicunt. Interpres Athenaei locum illum non recte vertit. vid. Casaub.

vf. 1220. Ἐλκω σε κλητεύοντα.] Int. Nunc te traho, ut in jus debitorem mihi voces. κλητεύειν est interdum in jus vocare adhibitis testibus, ut Suidas. Sed hoc loco eam significationem non habet. est enim κλητεύοντα, μαρτυροῦντα, ὅτι καλῶ αὐτὸν εἰς δικαστήριον: adduco te, ut testis mihi sis, cum a me in jus vocatum. vid. Suid. h. v. Hesych. κλητεύει, κλητεύων. Harpocr. & ibi Valef. Etym. M. κλητεύσεις, τὸ μαρτυρήσεις. In Etymol. κλητῆρες, ἀνδρες ἦσαν, δι' ὧν πάς δικὰς προκαλένται οἱ δικαζόμενοι. leg. εἰς τὰς δικὰς. ut apud Harpocratem, unde is locus descriptus est, & Suidam, qui itidem sua ex Harpocr. hausit. Apud Harpocr. autem est διαδικαζόμενοι, quod apud Etymologum & Suidam δικαζόμενοι. Ceterum Interpres Harpocrat. non recte eum locum vertit: κλητῆρες, seu apparitores, sunt per quos in jus vocantur, quibus dica scripta erat. Interpr. Suidae: κλητῆρες, sic appellantur illi, qui reos citant. non multo melius. Verte: κλητῆρες vocantur, quibus praesentibus, vel testibus, reā, vel debitores, in jus vocantur.

vf. 1240. Ἐξ χοῦς χωρήσεται.] Schol. ad Acharn. vf. 960. χοῦς: quod & hoc loco Schol. videtur agnoscere. Nam quod ait χοῦς cum gravi in ultima esse a χοῦ, χοῦς, non putō hac voce significari μίτρον, sed inferias mortuorum. Est autem χοῦς contractio Attica pro χοῦς, vel χοῦς, e χοῦας. vid. Thom. Mag. in V. ἰγυῖα. Etiam Kusterus hoc & aliis locis apud Aristoph. χοῦς scribi debere pro χοῦς ad Suidam notat h. v. Thom. Mag. χοῦ, εἰδ' ὅ μίτρον. ἐπὶ ἰγυῖα Ἀττικοὶ λέγουσιν. Ἀριστοφ. ἐν Πλάτῳ, ἐξ χοῦς χωρήσεται. χοῦς δὲ ἀπλῶς Ἐδῆνης. Vel errasse Grammaticum putō, vel locum corruptum esse, & pro χοῦ feri-

bendum χοῦς, & mox χοῦς. Ἐν Πλάτῳ quod ait, manifeste est vitiosum.

vf. 1374. Ὅδ' εἶθος ἦσ' ἐξ Εὐριπίδου ἦσ' ἰν' οἷς ἐκίθη.] Si versus recte se habet, corrumpit sententia Barnesii, qui in vita Euripidis n. 7. ait, semper secundam syllabam in hac voce esse longam: nam hic quarta sede est anapaestus. sed opinor potius, ejiendum esse praepositionem ἐξ, quam contra aliorum auctoritatem syllabam longam hic corripiendam, sic mox producit vf. 1380.

vf. 1394. Πρόδ'.] Suid. h. v. exponit ὑπερηφανῶν. non accommodate ad sententiam hujus loci. Biset. recte, ἐπιφθῶς προσδοκῶν, & R. Constantinus τρεπιδάρε. Nam de animo expectatione & sollicitudine suspensio, quin sit intelligendum, non dubium est. timentium καρδίας ἐρχεῖσθ', dixit Anaxandrides, χορεύειν Sophocles, apud Athen. lib. 15. c. 11. vid. ibi Casaub.

vf. 1399. Σὸν ἔργον ἂ κανῶν.] Hic deficit integer pes. difficile est divinare, quid desit. interim non incommode videtur posse expleri λόγων. Σὸν ἔργον ἂ κανῶν λόγων cet.

vf. 1414. Τύπτειν τ'; ἐπειδήπερ τὸτ' ἔσ' εὐνοῖν, τὸ τόπτειν.] Mendosus est versus. nam sede quarta spondeus est, atque insuper syllaba deficit. Potest varie corrigi, vel ἐπειδήπερ ἐστὶ τὸτο εὐνοῖν, vel ἐπειδὴ τὸτο πῶρ ἐστὶν εὐνοῖν.

vf. 1420. Εἰκὸς δὲ μάλιστα τὰς γίροντας, ἢ τὰς νέας τι κλάσει.] Abundat syllaba. τὰς ante νέας est ejiendum.

vf. 1425. Ἦστον τί δὴτ' ἔξει καίμοι, κανῶν αὖ τὸ λοιπὸν Θεῶν νόμοι τοῖς υἱοῖσι, τὰς πατέρας ἀντιτύπειν.] Ait Schol. omnes interpretes valde aestuare in exponenda voce ἦστον. ipse putat, jungendam cum ἔπειθε, vel cum λέγων, ut dicat, eum fecisse hanc legem, etsi minus valentem in dicendo, quam ipse, qui τὸ κρείττω, ἢ τὸ ἥττω λόγον habeat, & δίκαια ἢ ἀδίκια obtineat. Hoc mihi aequè videtur frigidum, atque id, quod ille frigidum censet, τὸ ἥττω conjungere cum τί δὴτα, quam tamen veram putō esse sententiam. Ordo autem est, τί δὴτὰ καίμοι ἦστον ἔξει κανῶν θεῶν νόμοι τοῖς υἱοῖσι, τὰς πατέρας ἀντιτύπειν: cur ego minus possim (sic enim malim, quam, cur minus liceat mihi.) novam suadere legem, cet.

vf. 1438. Μάτην ἐμοὶ κελεύσεται. σὺ δ' ἐγγυῶν τσθνήσει.] Frischl. tum neque a me flebitur: tu vero morieris ore bianti, prius non recte vertit: posterius obscure. Tanaq. Faber ad Lucian. Peregr. p. 568. recte: frustra ego tum flevero; tu enim me illuso morieris. quanquam posterius malim ita: tu vero, ore bianti me deridens, morieris. nam ridentes os solent diducere, ita ut etiam dentes ac rictus appareant. Sententia haec est. Senex ait, mihi jus est te verberare filium meum; tibi rursus tuum, si quando tibi natus fuerit. Respondet adolescens: at si mihi nunquam natus

Nn nn nn n

fue-

fuerit filius, frustra ergo fleverò, qui tot a te plagas acceperim, nec rursus vel tibi, vel filio, quem non habebò, imponere possim. tu autem ridens me morieris, quod impune me toties verberaveris, quodque ego plagas rursus infligere

filio meo non possim. Interpres etiam Luciani l. d. eam vocem male vertit, quem recte reprehendit Faber. Suidas, *εγγχωναν, καταγελάσας*, laudans hunc locum: ubi Kufferus ita vertit, ut supra scripsi.

NOTAE IN RANAS.

vf. 78. Οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἴοφῶντ' ἀπολαβῶν αὐτὸν μόνον Ἀπό Σοφοκλέως, ὃ, τι ποιῶ, κωιδωνίσα.] Sensum hunc esse puto, ut Bacchus dicat, se non posse educere Sophoclem ab inferis, priusquam seorsim seductum interroget sine Sophocle Iophonata atque ab eo exquirat, cujusmodi sint ea dramata, quae faciat vel scribat; utrum ipsius sint Iophonotis, an Sophoclis, quod vulgo ferebatur. (ποιῶ enim est *facere, scribere fabulas, ut saepe alibi.*) nam si Iophon dicat, suas esse fabulas illas, atque a se scribi, deliberare poterat Bacchus de adducendo ab inferis Sophocle, ut praestantiore Iophonte ipso; sin fateretur patris esse, nihil erat, cur Sophoclem adduceret, cujus dramata filius adhuc ederet mortuo patre. Petitus ad LL. Attic. p. 70. corrigit ἄ νυι, Σοφοκλέως ὃ, τι ποιῶ, hac sententia, prius Iophon mihi solus est conveniendus, & explorandum, quid annuat: neque enim Sophocles ipse sine filii auctoritate, qui in eo tanquam desipiente, ejusque bonis, potestatem habebat, poterat polliceri quidquam. Σοφοκλέως ὃ, τι ποιῶ, ait, videri prima fronte idem esse, ac quid de Sophocle faceret, sed tamen alludi iis verbis ad id, quod Iophonti objiciebatur, nempe eum paterna dramata pro suis edere; adeoque ea ita esse accipienda, quid faciat eorum, quae sunt Sophoclis. Haec mihi non probantur: expositio enim violenta est, & veritati rei repugnat. Sophocles enim etsi a filio *παρνοίας* accusatus fuerit, tamen a iudicibus absolutus fuit, & filius ipsius reprehensus, ut paulo ante narrat Schol. & Auctor vitae Sophoclis. Adde, quod τὸ Σοφοκλέως ὃ, τι ποιῶ vix Graece videtur dici, pro, *quid de Sophocle faceret, vel statueret*: erat enim dicendum, ἢ Σοφοκλέω.

vf. 91. Εὐρεπίδης πλεῖν ἢ σιδίω λαλίερα.] Eustath. in Il. p. 1226. 15. laudans hunc locum, ait, ex his, quae augendi vim habent, alia esse communia, alia joci & elegantiae causa a poetis adhibita, ut cum poeta h. l. dicit cet. & Alexis, alium *κρείττονα* esse a tero *ἡμέρας δρέμα*, quae a locis contra naturam translata sunt. add. Casaub. ad Athen. p. 63. & 800. Etiam Suidas descripsit hunc locum in πλεῖν, sed corrupte. vid. Kuff.

vf. 93. Χελιδῶν μουσική.] Vid. Suid. Eustath. ad Od. Φ. p. 1914. 36. *καλυψα ἀκαλλίς (ἢ χελιδῶν) κατὰ τὸ μῦθον ὡς οἶα θράσσα. διὰ καὶ ὁ ποιητὴς, ὡς ἐκεῖν· ψέγει, ὡς τὰς μουσικὰς ἀφανίζοντας, χελιδῶν μουσικὴ καλλι, ὃ ἐστὶν ὑπερβαρβάρως χελιδῶν δίκην* cet. Locus, qui apud Suid. sequitur, Οὐ περὶ χελιδῶν βρέμεται Ὀρηκία χελιδῶν, est ex hac ipsa fabula vf. 691. sed prave a Suida scriptus est: ita enim scriptum est, ἐφ' ἃ δὴ χελιδῶν ἀμφιβάλλοις δαῖτον ἐπιθρομεται Ὀρηκία χελιδῶν. non notavit Kufferus.

vf. 94. Ἄ φρέδα δῶττον, ἢ μόνον χέρον λάβῃ, Ἀπαξ προσερίσαντα τῇ τραγωδίᾳ.] Χέρον δίδουσι dicebantur choragi poetae, cum ejus opera utebantur in choro instruendo, & fabula docenda; λαμβάνειν poetae, qui eas partes suscipiebant. Jam vero mali poetae non facile suorum dramatum emtores inveniebant, cum choragi, paulo gloriae cupidiores, nullis sumtibus parcerent, ut possent quam optimi poetae fabulam producere. hoc est, quod hic dicit Aristophanes; malos tragicos incredibili gaudio efferri, si semel operam suam ad scenam locaverint, & fiat illis potestas unam aliquam tragoediam producendi in theatrum. Itaque recte Schol. hic exponit φρέδα, ἀφανὴ ὑπὸ τῆς χαρᾶς: quasi dicas, prae gaudio eos nescire ubi sint, evanescere. At χέρον λαμβάνειν quid esset, non intellexit, cum exponit, si semel spectatores habuerint applaudentes dramatibus eorum. Ita fere hunc locum explicat Casaub. in Athen. l. 14. c. 9. p. 907. Et sane χέρον λαμβάνειν esse, quod vult Casaub. patet etiam ex iis, quae concessit Steph. in Thes. v. χέρος, & Suid. v. χέρον δίδουσι. sed tamen sententia obscura est: nam quid est χέρον προσερίσαντα τῇ τραγωδίᾳ. λαμβάνειν χέρον est accipere potestatem docendae fabulae; προσερίειν autem de vento secundo dicitur, qui profequitur a tergo euntes. itaque χέρος προσερίσας τῇ τραγωδίᾳ, est potestas docendi dramatis, quae quasi ventus secundus adspirat ipsorum tragoediae, & quasi navim ad locum optatum, sic eam in theatrum appellit. sed hoc quid sit, non satis perspicio. In poeta malim incisum locare post ἄπαξ, quam post λάβῃ. est enim sententia, si